

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 26/12
v Luxemburgu 15. marca 2012

Rozsudok vo veci C-162/10
Phonographic Performance (Ireland) Limited/Írsko, Attorney General

Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý uskutočňuje prenos zvukových záznamov vo svojich izbách, má povinnosť zaplatiť primeranú odmenu výrobcovi

Členské štáty nemôžu oslobodiť tohto prevádzkovateľa od povinnosti zaplatiť takú odmenu

Právo Únie¹ stanovuje členským štátom povinnosť, aby vo svojich právnych poriadkoch zabezpečili právo na platbu primeranej a jedinej odmeny v prospech výrobcov zvukových záznamov, ktoré boli vydané na obchodné účely, zo strany používateľa týchto zvukových záznamov v rámci rozhlasového vysielania alebo akéhokoľvek iného verejného prenosu. Táto primeraná odmena však nemusí byť zaplatená v prípade „súkromného použitia“.

Phonographic Performance (Ireland) Limited („PPL“) je organizácia kolektívnej správy práv zastupujúca práva výrobcov zvukových záznamov k zvukovým nahrávkam alebo zvukovým záznamom v Írsku.

PPL podala na High Court (Commercial Division, Írsko) žalobu smerujúcu proti Írsku, ktorou sa domáhala určenia, že tento členský štát porušuje právo Únie v rozsahu, v akom vnútroštátna právna úprava oslobodzuje prevádzkovateľov hotelových zariadení od povinnosti zaplatiť primeranú odmenu za používanie zvukových záznamov v hotelových izbách v Írsku. PPL sa takisto domáhala náhrady škody, ktorá vznikla týmto porušením. Za týchto okolností írsky súd položil Súdnu dvoru viacero otázok.

Súdny dvor v rozsudku z dnešného dňa najskôr skúma, či prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne a/alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ vysielaného zvukového záznamu v zmysle práva Únie.

V tejto súvislosti Súdny dvor pripomína, že už rozhodol, že pojem „verejný prenos“ vyžaduje individuálne posúdenie a že na účely takého posúdenia treba zohľadniť viacero dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé.²

Medzi tieto kritériá patrí v prvom rade nezastupiteľná úloha **používateľa**. Tento používateľ totiž uskutočňuje prenos, ak s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k rádiovému vysielaniu obsahujúcemu chránené dielo. V druhom rade Súdny dvor spresnil niektoré prvky, ktoré sú vlastné **pojmu verejný**. V tejto súvislosti pojem „verejný“ pozostáva z **neurčitého počtu potenciálnych adresátov a zahrňuje celkom významný počet osôb**. V treťom rade Súdny dvor rozhodol, že **odplatná povaha „verejného prenosu“** predstavuje takisto relevantné kritérium. Naznačuje sa tak, že verejnosť, ktorej je určený prenos, predstavuje jednak cieľovú skupinu používateľa a jednak je určitým spôsobom prijímateľom jeho prenosu, a nie je „zachytená“ náhodou.

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, s. 28), s účinnosťou od 16. januára 2007. Touto smernicou bola kodifikovaná a zrušená smernica Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120).

² Rozsudok z 15. marca 2012, Societă Consortile Fonografici (SCF)/Marco Del Corso, [C-135/10](#), pozri tiež [TK č. 25/12](#).

Tieto kritériá sú pritom v prejednávacom prípade splnené. **Úloha prevádzkovateľa** hotelového zariadenia, ktorý poskytuje vo svojich izbách televízne a/alebo rozhlasové prijímače, je tak **nezastupiteľná**, keďže hostia takého hotelového zariadenia môžu počúvať zvukové záznamy len vďaka úmyselnému zásahu tohto prevádzkovateľa. Ďalej pokiaľ ide o hostí tohto zariadenia, tí predstavujú **neurčitý počet potenciálnych adresátov**, keďže prístup týchto hostí k službám zariadenia v zásade vyplýva z vlastného výberu, ktorý uskutočnil každý hosť, a je obmedzený iba kapacitou predmetného zariadenia. Pokiaľ ide o význam počtu potenciálnych adresátov, Súdny dvor už rozhodol, že hostia hotelového zariadenia predstavujú **celkom významný počet osôb**, takže sa musia považovať za verejnosť³. Napokon rozhlasové vysielanie zvukových záznamov zo strany prevádzkovateľa hotelového zariadenia **má odplatnú povahu**. Sprostredkovanie prístupu k dielu prevádzkovateľom hotelového zariadenia prostredníctvom rozhlasového vysielania pre jeho hostí totiž predstavuje poskytnutie dodatočnej služby, ktorá ovplyvňuje úroveň tohto zariadenia, a tým aj cenu izieb. Okrem toho môže prilákať ďalších zákazníkov, ktorí majú záujem o túto dodatočnú službu.

Taký prevádzkovateľ je preto „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ vysielaného zvukového záznamu v zmysle práva Únie.

Z tohto dôvodu tento prevádzkovateľ má **popri primeranej odmene od vysielateľa povinnosť zaplatiť primeranú odmenu** za vysielanie zvukových záznamov. Pokiaľ totiž prevádzkovateľ hotelového zariadenia prenáša vysielaný zvukový záznam do izieb svojich hostí, potom používa tento zvukový záznam samostatne a prenáša ho verejnosti, ktorá je odlišná a dodatočná vo vzťahu k verejnosti, ktorej je určený pôvodný prenos. Okrem toho má z tohto prenosu hospodárske výhody, ktoré sú nezávislé na výhodách, ktoré získava vysielateľ alebo výrobca zvukových záznamov.

Súdny dvor takisto rozhodol, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý neposkytuje v izbách svojich hostí televízne a/alebo rozhlasové prijímače, ale poskytuje iný prístroj, ako aj zvukové záznamy vo fyzickej alebo digitálnej forme, ktoré možno vysielateľ alebo počúvať prostredníctvom tohto prístroja, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ zvukového záznamu v zmysle práva Únie. Má preto povinnosť zaplatiť za prenos týchto zvukových záznamov primeranú odmenu.

Navyše podľa Súdneho dvora, hoci právo Únie stanovuje obmedzenie práva na primeranú odmenu v prípade, že ide o „súkromné použitie“, **neumožňuje členským štátom oslobodiť prevádzkovateľa hotelového zariadenia, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ zvukového záznamu, od povinnosti zaplatiť takú odmenu.**

V tejto súvislosti Súdny dvor spresňuje, že na účely určenia, či sa prevádzkovateľ hotelového zariadenia môže dovoľávať obmedzenia z dôvodu „súkromného použitia“, nie je relevantné to, či používanie diela hosťami hotelového zariadenia má alebo nemá súkromný charakter, ale to, či má alebo nemá súkromný charakter používanie diela zo strany tohto prevádzkovateľa. „Súkromné použitie“ chráneného diela, ktorého verejný prenos uskutočnil jeho používateľ, však má rozpornú povahu, keďže „verejný“ sa významovo javí ako „nie súkromný“.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Fotografie z vyhlásenia rozsudku sú k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

³ Rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, [C-306/05](#), pozri tiež [TK č. 95/06](#).